

EEN VERLOREN JAAR?

Dit jaar zal Borne de Pinksterbruidjes moeten missen. En er is in de afgelopen maanden veel dat we hebben gemist. Alles wat zo vertrouwd is door het jaar heen, die ankerpunten als het Paasfeest, Koningsdag, Dodenherdenking en Bevrijdingsdag: dit jaar ging het allemaal anders. Ik hoor sommige mensen zeggen dat dit jaar, het jaar 2020, aan te merken is als een verloren jaar. Ik vind dat ver gaan, maar als ik in de schoenen van een ondernemer zou staan, zou ik misschien die mening ook zijn toegedaan. De omzet is er immers niet, zij moeten alle zeilen bij zetten om te overleven. En dat is niet gering. Dat kost heel wat hoofdbrekens en brengt vele zorgen met zich mee. Maar een verloren jaar?

Als je iets verliest, dan ben je het kwijt. Dit jaar zijn we niet kwijt. We zullen niet kunnen doen alsof het niet heeft bestaan, dat het bestaat. Dit jaar is een gegeven met alles wat het bevat en heeft gebracht. Want het heeft ons ook veel gebracht. Het coronavirus heeft duidelijk gemaakt dat we als mensen niet alles in onze handen hebben, al denken we dat wel. De mens is in die zin overmoedig: we kunnen de ruimte in, we hebben een heleboel techniek die het mogelijk maakt dat we veel kunnen beheersen, we hebben de mogelijkheid om snel als een bliksemschicht met elkaar te communiceren, maar in deze periode leren we dat we overvallen kunnen worden door een onzichtbare vijand. We mogen ook de verwachting hebben dat we dat virus ook weer de baas zullen worden door een ontwikkeld medicijn of vaccin. Zo zijn wij mensen: we zoeken naar oplossingen. En in de tussentijd zijn we teruggeworpen op ons mens zijn, ontdekken we wat het betekend om mens en medemens te zijn.

Want dat heeft ons deze tijd wel gebracht: een besef dat we in de eerste plaats mens zijn. Het primaire doel van ons mens-zijn is niet een radertje zijn in een productieproces in een economie. Wij zijn mens, om medemens te zijn. Door om te zien naar elkaar, te zorgen voor elkaar. In de afgelopen maanden heb ik dat om mij heen zien gebeuren. Dat mensen minder langs elkaar leven en meer met elkaar. En dat is pure winst! De vraag is of wij dat element dat deze tijd ons heeft gebracht, ook zullen vasthouden als de restricties die het coronavirus ons nu oplegt, verdwijnen. Zal alles dan zo maar weer bij het oude zijn?

Natuurlijk: we willen graag dat bepaalde dingen weer bij het oude zijn. We willen weer normaal naar de kerk kunnen gaan, op een terras zitten of naar de bioscoop. En als je er aardigheid aan hebt hutje mutje op de Zwarte Cross te genieten van muziek en wat al niet meer. Dat zijn de dingen die we allemaal weer graag willen. Maar willen we ook terug dat mensen langs elkaar heen leven, niet omzien naar elkaar. Misschien is de tegenstelling die ik geef wat al te zwart wit, maar toch. Ik zie een saamhorigheid in onze samenleving die ik voor de coronacrisis niet zag.

We hopen natuurlijk dat de Pinksterbruidjes volgend jaar weer hun vreugdedans zullen dansen en dat we dan in andere omstandigheden verkeren. En laten we hopen dat we dan ook de goede dingen van deze coronacrisis hebben meegenomen in die komende tijd. Geen enkele tijd, geen enkel jaar is namelijk verloren. Het brengt altijd wat.

Marc Oortman, pastoor